

og det er jo ogsaa Noget, som maa frembyde sig for Enhver, der veed, hvorledes det maa gaae til ved Dommes Afgjælfte, at det dog ikke er saa, at alle Afseesforene altid ere enige med den Førstvoterende i hans Resultat. Vinder Nogen Fleertal for sin Mening, bliver det ham, der kommer til at skrive Dommen, og altsaa forøges derved Leiligheden til at faae Døvelse i at skrive Domme, og jeg skal endnu tilføje, at denne Lov vil endnu mere forøge Leiligheden dertil, idet det er en Selsølgje, at Enkeltommeren kommer til at skrive sine egne Domme. Man har i det Hele ogsaa overseet en Bestemmelse i Forordningen af 1845, og det er den, at Omfordelingen af Forretningerne og dermed ogsaa Bestemmelsen af, hvem der skal være den Førstvoterende, skal i Almindelighed foregaae hvert andet Aar. Naar altsaa Justitiarius efter Overveielse med Rettens øvrige Tilforordnede lader det blive ved, hvad der hidtil har fundet Sted, saa ligger det netop i, at man har troet, at det var en hensigtsmæssig Bestemmelse, der har sine gode Følger, idet den, uden at kunne have nogen skadelig Virkning, bidrager Meget til at faae en vis Eenhed og Fasthed i Rettens Praxis. — De Grunde havde altsaa Intet at bethyde, som fra Udvalgets Side ere blevne anførte til Støtte for dets Endringsforslag, hvilket jeg troer at turde betegne som ligesvem uheldigt. Man vil ikke oprette nogen 9de Afdeling; men man vil ordne Sagen saaledes, at Stillingen som Førstvoterende skal vereblis tilfælde samtlige Rettens Tilforordnede. Men hvorledes vilbe det nu gaae, naar der var optaget en vidtløftig Sag, hvori den Førstvoterende ikke havde kunnet skrive Dommen, fordi han, efterat have sat sig ind i den, fandt, at der kunde være Punkter i den, som det var fornødent at faae oplyste, og der da, for at han kunde danne sig en Mening om det, hvorpaa det kom an, maatte optages Forhør i Sagen? Der kunde da gaae en lang Tid hen, inden Sagen kom tilbage, og nu skulde altsaa den, der i dette Tilfælde var i den Stilling, at han var den Førstvoterende, sætte sig ind i Sagen og affatte Dommen. Dette vilde medføre en saadan Uendelighed af Ulemper og Uleiligheder, at jeg troer tilstrækkeligt at have vist, at dette Forslag ikke bør vedtages; jeg troer, at der er

saameget mindre Grund til at vedtage det, som denne Indretning nu har bestaaet paa en god og helbig Maade i 17 Aar, og man skal derfor ikke ved denne Lov, der jo ikke vil have noget langt Liv — derom ere vi vel Alle overbeviste, da der jo forestaaer en Forandring i den hele Retspleie — optage en saadan Bestemmelse.

Det vigtigste Forslag, som er stillet af Udvalget, er det, som gaaer ud paa at forandre Udkastets Bestemmelse med Hensyn til Antallet af de Sager, der skulle behandles ved disse to Afdelinger. Den ærebe Ordfører har allerede henledet Opmærksomheden paa, at efter Udkastet skulde disse to Afdelinger ved en upaaankelig Dom kunne diktere en Straf af Bøder indtil 10 Rb., simpelt Fængsel indtil 8 Dage, Tvangsarbejde indtil 12 Dage, og Pliis eller Fængsel indtil 8 Dage for Børn; medens de efter Udvalgets Forslag skulde have Myndighed til at diktere Straf indtil 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Den ærebe Ordfører opregnede de Fordels, som vilbe være en Følge af at vedtage Udvalgets Forslag, og det var navnlig den, at man kom til at være mere i Samklang med den Land, som gaaer igjennem Udkastet, og at man undgik det, der er blevet yttret noget stærkt i Motiverne, nemlig at den Maade, hvorpaa Udkastet har ordnet dette Forhold, ikke var konsekvent — det blev udtrykt saaledes, at der var en Døbelthed i Tanken og i Opfatningen af den mundtlige og offentlige Behandlings Betydning. Det er Hensyn, som jeg vilbe finde at være overmaade godt paa deres Plads, nemlig hvis der var Spørgsmaal om Opstillingen af et System, om at indføre en ny Theori, men ikke hvor der er Tale om en Lovgivning som denne, der er beregnet paa at faae Forhold, der dog ganske vist ikke have nogen meget stor Udstrækning, indrette sig saaledes, at de kunne fyldestgjøre det borgerlige Livs Tarv og de enkelte Paagjældendes Interesse, og i det Hele saaledes, at man i den Tid, hvori Loven har Udsigt til at eksistere, kunde faae Alt til at gaae paa en god Maade. Det er det, jeg mener, er fuldkommen opnaaet ved Lovudkastets Bestemmelser, om, at Enkeltommeren under den Begrændsning, hvorunder denne